

ilata Ebalus animo remissior loco cedere meditatur, cum ne curam gregis Domini relinquere vellet, cohortatus est : « Audivi, inquit, sic te mœrore afflictum ut curam gregis Dominici relinquere velis ; quod ego acriter et amice redarguo, testans te, si hoc egeris, non fuisse pastorem. » Alias denique lulentioris adhuc testimonii litteras legeris apud eundem, quæ sic incipiunt : *Glorta et honore digno Patri et archiepiscopo Ebalu*; ita vero desinunt, *Vale in infinitum.*

Angele consilii magni te consule Christi.

Sedebat Ebalus anno 1022 ex Chronico Centulensi; sed ostendimus in Arnulfo decessore suo

A initia pontificatus ejus ad annum 1021 revocanda esse. Anno 1026 restituit monasterio Mosomagensi ecclesiam Duziaci quam antiquitus possederat. Anno 1027 Henricum I regem, vivente adhuc Roberto patre, coronavit die Pentecostes. Anno 1032 procuravit instaurationem monasterii Sparnacensis. Obiit v Idus Maii ex Necrologio Remensi, anno 1053 ex Chronico Mosomagensi corpus ejus sepultum jacet juxta gradus chori versus Odeum sub lapide cui inscriptum est solitarium ejus nomen *Ebalus archiepiscopus*. Dedisit dicitur canonicis suis ecclesiam de Bethana curte pro anniversario suo.

EBALI ARCHIEPISCOPI REMENSIS

CHARTA PRO CŒNOBIO MOSOMENSIS.

(Anno 1024.)

Actes de la province ecclésiastique de Reims tom. II, pag. 7.)

In nomine summæ et individuæ Trinitatis. Ego EBALUS, superna largiente gratia, licet indignus, sanctæ Remensis Ecclesiæ archipræsul.

Notum volumus esse universis viris religiosis, clericis, necnon et fidelibus laicis, quod venerabilis abbas Sanctæ Mariæ Mosomensis ecclesiæ, Boso vocitatus nomine, adiit nostræ parvitatæ præsentiam, humili devotione rogans ut ecclesiam in villa quæ dicitur Duziaco sitam, ecclesiæ sibi Dei nutu commissæ antiquitate subjectam, sed negligentia et incuria suorum antecessorum aliquandiu substractam, amore Dei, et causa parvitatæ loci, seu remedio animæ meæ, antecessorumque meorum ad supplementum victus fratrum inibi sub regula sancti Benedicti militantium restituerem. Cujus humili petitioni, penuriæ loci compassus, assensum præbui,

B eamque prædicto loco, nonnullis fidelium coram astantibus, prout jam ex voto destinaveram, reddidi; auctoritate Dei omnipotentis, sanctæque Mariæ ejus genitricis, omniumque sanctorum, necnon pontificali decreto nostræ auctoritatæ interdicens ne ullus nostrorum successorum jam dicto loco aliquo modo eandem subtrahat ecclesiam, vel præjudicium faciat. Et ut hæc nostra donatio per succedentium temporum curricula firma et inconvulsa, et absque ulla contradictione iniquorum virorum quietâ permaneat, manu nostra firmavimus, nostrorumque fidelium manibus roborandam tradidimus.

Signum Ebali Remorum archipræsulis. Signum Adalberonis episcopi. Signum Hugonis archidiaconi. Signum Harduini archidiaconi. Signum Alufi archidiaconi.

CLERI NOVIOMENSIS ET TORNACENSIS

EPISTOLA

Ad episcopos provinciæ Remensis, de episcopo eligendo.

(Anno 1050.)

Actes de la province ecclésiastique de Reims, II, 48.)

est aspirare, vestræ sanctitatis excellentiam, patres beatissimi, necessitate coacti adimus, et sicut ad montes Dei oculos dirigimus, per quos nobis auxilium venire, Deo propitiante, confidimus. Sublimes enim montes merito vocati, cedrorum Libani celsitudinem verticis dignitate præcellitis, in quibus divinitus constituta esse dignoscitur habitatio Dei viventis; cælo si quidem proximiores effecti, a vero sole, qui Pater luminum vocatur et est, a quo totius luminis origo procedit, vi cujus irradiati, inferiores quoque illati luminis participatione illustratis, ac celesti rore a superioribus defluente humiliores secundos efficitis; sub umbram igitur vestri culminis fiducialius confugientes, vestra protectione tueri deprecamur quatenus, diuturni luctus elogio paterno more compatiendo, nobis suffragium consolationis præbeatis, et spem incepti gaudii ad effectum perducere non differatis. Dolemus quidem et ejulando lacrymis deficimus, utpote piissimi patris vestri Harduini, videlicet episcopi, morte admodum æsolati, quem, proh dolor? communis humanæ conditionis casus nobis repente subripuit; miseratione autem serenissimi regis Roberti in nostra tribulatione consolari cœpimus, cujus immensa pietate ad petitionem totius Ecclesiæ rectorem petivimus dominum, videlicet Hugonem, Ecclesiæ nostræ Tornacensis præpositum, Cameracensis autem archidiaconum, quem communi voto pastorem eligimus, rectorem deprecamur, pontificio proclamamus. Eligimus ergo eum talem qualem jubet apostolica et canonica auctoritas, fide catholicum, ratura pru-

dentem, docibilem, patientem, moribus temperatum, vita castum, sobrium, humilem, affabilem, misericordem, litteratum, in lege Dei instructum, in Scripturarum sensibus cautum, in dogmatibus ecclesiasticis exercitatum, et secundum Scripturarum tramitem traditionemque orthodoxam, et canorum ac decretorum sedis apostolicæ, præsulum constitutiones, sano sensu ecclesiasticas regulas intelligentem, sanoque sermone docentem atque servantem, amplectentem eum qui secundum doctrinam est fidelem sermonem et cum modestia corripientem eos qui resistunt, et si qui sanæ doctrinæ adversantur eis resistere et redarguere sana doctrinæ prævalentem; hospitalem modestum, suæ domui bene præpositum, non neophytum, habentem testimonium bonum; in gradibus singulis, secundum traditionem ecclesiasticam, ministrantem ad omne opus bonum, et ad satisfactionem omni poscenti rationem. His ergo et aliis virtutibus plenissime polentem, omnimodis petimus ut quantocius vestra benedictione nobis illum consecretis antistitem, quatenus, auctore Deo, plebs quæ diu episcopali regimine caruit, sub tanto pontifice, ad pastorem et episcopum animarum nostrarum conversa, suo Domino militare valeat, quia, testante Scriptura, integritas præsideum salus est subditorum, et ubi incolumitas est obedientiæ, ibi sana est forma doctrinæ; quia autem omnes nec evectio equorum, nec officio pedum adesse valemus, unanimes huic scripturæ assensum præbemus.

ANNO DOMINI MXXXIII.

JOANNES XIX PAPA

NOTITIA HISTORICA.

'CIACONIUS, *Vitæ Romanorum pontificum*, pag. 288.)

Joannes XIX, Romanus, ex comitibus Tusculanis, qui et Signiæ, et de comitibus dicti sunt, Gregorii filius, Benedicti VIII, prædecessoris sui, frater Germanus, quæ res rarissimo exemplo accidit, semel in Stephano II et Paulo ejus successore, qui fratres fuerunt, sicut et nunc in Joanne et Benedicto VIII secundo accidit, et nusquam alias contigisse invenitur.

tus pridie Kal. Martii, a Tusculanorum comitum factione suffectus. Joannem hunc Platina XXI nominat, quia in numerum pontificum perperam refert Joannem feminam fabulosam, et Joannem XVIII qui sedem pontificiam usurpavit contra Gregorium quintum legitimum pontificem. Ipse tamen in diplomatibus suis, quorum hodie multa exemplaria existunt.